

Вони і ми

То хто же замовляє музику?

Ганебний випадок стався 26 травня ц.р. у Центральному парку Києва під час «Дня громадських організацій». Підготовка велася заздалегідь, і наш Клуб шанувальників народної пісні «Гомін», також зареєстрований як об'єднання громадян, за- пропонував влаштувати на завершення свята, після 20-ї години, імпровізований вечір народного співу під назвою «Співаймо з нами». Режисери Борис Шарварко та Дмитро Мухарський погодилися.

Але на останній нараді учасників свята — 24 травня — з'явився «крутій» шоу-бізнесмен, який називався Автанділом, і запропонував Д.Мухарському влаштувати естрадний концерт на сцені після 20.00 зі своїми артистами, апаратурою та бригадою охоронців. Порушивши нашу домовленість, Д.Мухарський пішов йому назустріч, пообіцявши нам, що після 21.00 сцена буде у нашому розпорядженні. Але під час концерту режисер не дотримав свого слова і після 20-ї години десь зник. А пан Автанділ, який відмовився назвати свої прізвище, взагалі не допустив нас до сцени, а разом з нами — і академічну капелу Палацу культури «Більшовик», запрошенну нами до участі в святі. Ось таку маємо демократію «на нашій не своїй землі».

Можна було і не бити не спо- лох, якби йшлося про звичайний виступ. Але ж ми намагаємося утвердити традицію, а це вже зовсім інше: режисери й колективи приходять і відходять, а справжня традиція житиме й після нас. Потрібна лише добра воля керівництва, бо це справа державної ваги. Адже на наших очах у духовному житті народу відбуваються разочі зміни. Поряд із здобутками вони несуть нам і великі втрати. Якщо ще кілька десятиліть тому в музичному побуті панувало споконвічне самообслуговування, то нині йому на зміну прийшов сервіс, який підриває масову народнопісенну творчість і стимулює пасивне споживацтво.

Отже, слід шукати контраходів, які б сприяли збереженню гуртового співу в сучасних міських умовах, і зробити все можливе, щоб наша пісня звучала не тільки на сцені, а й у побуті, де вона й народилася. Це стане можливим лише тоді, коли розпорощені шанувальники народного мистецтва, насамперед ті, що не мають часу і змоги брати участі в організованих колективах (а таких чимало), гуртуватимуться за інтересами. На це і спрямовані наші зусилля.

Леопольд ЯЩЕНКО,
керівник Клубу шанувальників
народної пісні «Гомін»